

Aliança Catalana al llarg d'aquest any i mig que fa que és al capdavant del consistori de Ripoll i que, en el moment de redactar aquesta crònica, és qui té, encara, la responsabilitat de governar la capital del Ripollès. Actualment, en aquesta plataforma hi participen una cinquantena de persones, però també entitats culturals i partits polítics de diferent signe, com ara Òmnium Cultural, l'Associació Marroquina Juvenil, Mirall sense Marc, el PSC, Junts, ERC, Alternativa per Ripoll i Som-hi Ripoll. Els objectius de la susdita plataforma no són altres que treballar per la convivència, crear comunitat i diluir els discursos exclusius i d'odi, a més d'engegar un projecte de berenar-sopar: una idea d'unió veïnal perquè tothom pugui gaudir del menjar sigui d'on sigui. No obstant això, també cerca abordar altres temes d'interès que van més enllà del marc estrictament ripollès, com són la mobilitat de la comarca i la democràcia. En paraules de la seva impulsora, Carme Bruguera: «Volem activar aquesta plataforma, aquesta coneixença, perquè es vol que hi hagi una bona convivència entre totes les persones que vivim a Ripoll [...] per veure quina és la realitat que hi ha al poble, perquè al poble hi som tots; hi ha gent de tot arreu i en aquesta pla-

taforma també hi ha gent de tot arreu. En resum: una bona manera de poder guarir les ferides causades pel govern d'Aliança Catalana és trobar-nos, parlar i intercanviar les nostres opinions, i treballar aquest verb tan bonic que tenim en català que és *enraonar*».

LA SELVA

Text > SEBASTIÀ GODAY

L'Orquestra Jove de la Selva, un quart de segle | Ha fet vint-i-cinc anys amb la força que els augura molts i molts anys de vida. Ho van celebrar a Lloret de Mar amb l'estrena de l'obra feta a mida per l'acreditat compositor Albert Guinovart, *La volta al món amb 504 compassos*, i la conjunció màgica de les quatre petites orquestres que la formen. El 2 d'abril de l'any 2000, Josep Jofré, de Sta. Coloma, i Antoni Miralpeix, de Sant Hilari, varen endegar el projecte amb quatre ajuntaments al darrere i el suport de l'empresa Font Selva. Avui dia té una estructura d'un centenar de petits músics, unes seues rotatòries trimestrals, divuit ajun-

taments adherits als programes i un seguit d'actuacions engrescadores a Lituània, Mallorca, o a França, entre d'altres. D'aquestes criatures d'avui i de les que hi van passar, algunes són professionals de la música i altres només diletants, però és ben segur que la seva aplicació i afinació vertebrarà i vertebrarà una comarca millor. L'estadística avala l'Orquestra en aquest quart de segle, per exemple: hi han passat 845 joves, que han fet 3.214 assaigs, 562 concerts i 57 intercanvis. El futur ha de ser amb música o no serà.

Sant Sebastià descaltç | Puntualment, el 20 de gener, any rere any, es compleix la prometença que els tossencs van fer a sant Sebastià que si els protegia de la pesta (medieval) caminarien fins a una ermita propera dedicada a ell propera i complirien el *vot*. Es tractava de la de Santa Coloma de Farners. Sembla que en èpoques pestilents s'acostumava a fer aquest tipus de prometes, però la de Tossa s'ha mantingut en el temps. Enguany l'han complert mil setze pelegrins tot acompanyant Joan González Nicolau, tossenc de cinquanta anys. Permeteu-me assenyalar que l'arribada a l'ermita de Sant Sebastià, el pelegrí revestit i rebut pel bisbe Octavi anava acompanyat i

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > MIQUEL HUIX-ROTLANT,
resident a Marsella (França)

Vaig néixer a Santa Coloma de Farners i ara ja fa uns quinze anys que visc a Marsella. M'hi va portar la feina, i és una ciutat que em va captivar. Havent estudiat química a la Universitat de Girona, vaig rodar món, sempre amb ganes de conèixer cultures noves, de formar-me i d'aprendre maneres de treballar diferents. Vaig treballar a Viena, Múnic, Grenoble, París i Frankfurt. A tot arreu m'he sentit ben acollit i integrat, però quan vaig arribar a Marsella vaig sentir una cosa diferent: m'hi vaig sentir com a casa. Ciutat mediterrània, capital de la Provença entre els Alps i la Costa Brava;

seca i calorosa a l'estiu, amb hiverns suaus a la costa i amb camps de lavanda, gira-sols i blat a principi d'estiu; els boscos de pins plens de bolets a la tardor i els mercats de productes frescos de productors de la regió. De seguida em va recordar les comarques gironines, entre els Pirineus i la Costa Brava. Potser és perquè estem a banda i banda del golf del Lleó, que ens fa de connexió mediterrània. Al principi, quan començava a fer turisme per la Provença, tot ho comparava: Vaison em recordava Castellfollit de la Roca, la Camarga és com els aiguamolls de l'Empordà, Ieras s'assemblava a l'Es-

precedit de trenta dones i vint-i-vuit homes, tots descalços; encara m'esborrona i m'emociona la imatge dels peus nus i la fortalesa mental i física dels anònims pelegrins que van complir la prometença. També em fascina que a Santa Coloma encara se celebri l'arribada del Pelegrí menjant cargols guisats amb devoció, ara, gastronòmica, i que a les pastisseries del poble s'elaborin coques de llardons i pinyons i, per als nens, uns caramels de sant Sebastià, llargueruts i elàstics. Segur que la IA que ens ha d'acomboiar inexorablement no camina descalça, ni menja cargols amb conill, ni sap què mou mil setze pelegrins, cinquanta-vuit dels quals descalços.

Mario Zucchitello, un savi tossenc modèlic | En una sala de plens pleníssima de convilatans, familiars, historiadors, pelegrins i amics, es va imposar la primera Medalla d'Or de l'Ajuntament de Tossa de Mar. Sí, la primera i en vida! —i un gran encert—, a un personatge únic a Tossa, a la Selva i, probablement, al país. Mario Zucchitello Gilioli (Carpi, 1937), resideix a Tossa des de 1962. La seva integració a la vila és perfecta i, no me'n puc estar de dir-ho: part de l'orgull tossenc actual s'ha forjat per i

amb el seu estudi implacable, fabulós, dels tossencs i de la Tossa d'abans (des dels romans fins als indians i dels mariners anònims que han deixat de ser-ho al primer cònsol d'Espanya a la cort dels tsars en els segles XVIII-XIX). Ha estat gràcies a la seva immersió en infinitat de lligalls enclaustrats en tota mena d'arxius. En Mario, a més, és un pintor morandià, amabilíssim,

religiós (gran part del manteniment de la tradició del Pelegrí de Tossa es deu a la seva constància), defensor del català com pocs, amic dels seus amics i navegant, i ha estat implicat en el sector del turisme, i... Per tot això i més se li ha lliurat la primera Medalla d'Or de la Vila de Tossa. Quin honor tenir Mario Zucchitello a casa i a la Selva!

>> Mario Zucchitello, el 25 de gener, envoltat d'una nodrida representació d'historiadors en rebre la Medalla d'Or de la Vila de Tossa de Mar. (Foto: AJUNTAMENT DE TOSSA DE MAR)

tartit, Sisteron té una retirada a Besalú, el parc natural del Verdon és clavat al Montseny... Això sense comptar que tota la Provença és plena de senyeres (que també són la bandera provençal).

Marsella és un cas a part: és la segona ciutat més gran de França, caòtica i desendregada, típicament mediterrània, amb un dels ports comercials més grans d'Europa. Les sèries de ficció l'han fet coneguda per la corrupció i el tràfic de drogues, però la realitat és que és una ciutat plena d'encant, amb una gran multiculturalitat, un dels parcs naturals en zona urbana més grans d'Europa, unes postes de sol de pel·lícula i, fins i tot, una platja dels Catalans! A Marsella, treballo al Centre Nacional de Recerca Científica (CNRS), en un laboratori mixt de re-

cerca, juntament amb la Universitat d'Ais-Marsella. La meva especialitat és la química quàntica, una subdisciplina de la química dedicada a la simulació per ordinador de reaccions químiques. Aquí he construït un grup de recerca en el qual treballem sobre la comprensió de reaccions químiques

induïdes per la llum, l'anomenada *fotoquímica*. És un treball intens i exigent, però quan surto de la feina, em trobo immers en un petit paradís on el paisatge, la gent, la cultura i l'energia em fan pensar tant en les comarques gironines que em sento com a casa.

Al principi, quan començava a fer turisme per la Provença, tot ho comparava: Vaison em recordava Castellfolli de la Roca, la Camarga és com els aiguamolls de l'Empordà, leras s'assemblava a l'Estartit, Sisteron té una retirada a Besalú